

Hjælp

Det var mørkt, da hun stod på ledbussen og satte sig i den bageste vogn. De fleste passagerer var stået af længere inde i byen, og nu skrumlede bussen gennem industrikvarteret på vej mod endestationen, mens de sidste steg af. Busstoppet lå længst ude mellem lagerbygningerne, og når hun var fremme, skulle hun bare gå to minutter, så var hun på lageret, hvor hendes mor havde fået job som rengøringsassistent hver tirsdag aften.

Farida elskede tirsdagene med sin mor, men hun hadede busturen. Det føltes uhyggeligt, når byen forsvandt og de døde, grå kvarterer dukkede op. Og nu lå januarhimlen kulsort over lagerhallerne, og der var blevet langt mellem gadelygterne. Hun var den sidste i bussen, og langt oppe i den forreste busvogn flød chaufførens ansigt ud i bakspejlet.

Hun sendte en snap til sin kusine og tog en kiks op af tasken. Hun var lige begyndt at tygge, da bussen standsede ved et stoppested, hvor ingen plejede at stå på. Ude fra vejen lød rustne mandestemmer, og da døren gik op med et smæld, trådte tre unge mænd i dynejakker op på trinbrættet. Den ene var kronraget, de to andre havde strikhuer på. Op ad halsene voksede sorte tatoveringer som uhyggelige planter, og mændene lugtede stærkt af øl.

Farida lod som ingenting. Der kom en kold vind fra kroppene, som om de havde trukket et fremmed væsen med ind i bussen. Den kronragede skubbede de andre ind på et sæde længere oppe i vognen, mens han råbte ”fuck dig seeelv” og daskede til de andre. Så fik han øje på hende.

Farida skyndte sig at dreje ansigtet. Først sagde ingen noget. Så fornemmede hun, at de tre kroppe rejste sig og langsomt begyndte at

bevæge sig ned mod hende. Helt stille satte de sig på et sæde fem meter foran hende, som tre løver, der trak sammen om deres bytte. - Fy for helvede, hvor her lugter, sagde den kronragede, - af perker.

De to andre grinede og hviskede. Ud af øjenkrogen mærkede hun deres blikke, og hendes tørklæde brændte om ørerne. Hun tvang sig til at tælle fabriksvinduer udenfor, hun talte og talte uden at trække vejret, uden at blinke.

Tagene flød forbi, støt og roligt. Om lidt stod de nok af, tænkte hun. Om lidt var det overstået. Så hørte hun dem pludselig sænke stemmerne, og i næste øjeblik kom en strikhue farende og ramte stangen på ryglænet ved siden af hende.

Hun fór sammen og så ned. En af mændene kom gående ned af gangen, tungt og langsomt, hun kunne se hans sorte tennissko. Lige ud for hendes sæde standsede han og stak hånden hen foran hende. Langsomt samlede han huen op og blev stående. Hun kiggede op.

Hans blik var sort og vildt, og han krøllede huen hårdt sammen. Og i det samme gik det op for hende, at mændene måske skulle med hele vejen. Måske havde de lige aftalt det, måske var det det, de hviskede om.

Hun mærkede gråden presse sig op i halsen, og det tågede i øjnene. Hun svedte under tørklædet. Om lidt ville hun stå alene i mørket sammen med dem, og der ville ikke være nogen i hele verden, der kunne hjælpe hende. Hendes mor hørte musik og tog aldrig sin telefon. Industrikvarteret var øde. Der ville kun være stilheden og frosten, hende foran deres sorte, store kroppe.

Så holdt bussen. Med et sug åndede den ud, og dørene gik op. Mændene rejste sig uden at sige noget, mens den ene kiggede ned mod hende. Tavsheden var fuld af puls, af hjerner der arbejdede. Farida tvang sine ben op at stå og tog tasken over skulderen. Hendes hjerte slog uendeligt langsomt, mens mændene lydløst og skulende

gik hen mod døren og hoppede ud i mørket. Chaufføren forsvandt i den forreste vogn, og sæderne var helt forladte. Hun gik hen ad midtergangen, mekanisk, som en robot, der hvert øjeblik kunne blive angrebet af fremmede maskiner.

Da hun trådte ud på holdepladsen, var det begyndt at sne. Et fint lag fnug faldt mod asfalten, og luften var på én gang hvirvlende og stille. Det mareridtsagtige lys fra en ensom gadelampe flød ind over det døde landskab af haller og containere.

Tre meter fra bussen stod mændene i en rundkreds, og den skallede var ved at finde noget i lommerne. De talte lavt og drejede sig efter hende, underligt spændte i ansigterne. Hun kunne ikke længere se chaufføren, måske var han allerede gået hen til et vagtrum et sted, hun ikke kendte.

Hun kæmpede for ikke at græde. Det tog kun to minutter at gå derhen. To minutter gennem sneen, to minutter gennem helvede. Hun skulle bare ind gennem den smalle passage mellem de forreste lagerbygninger, hen over containerpladsen og forbi de haller, der kastede bundløse, havlignende skygger. *To minutter.*

Men hun kunne ikke gå. Pludselig kunne hun ikke gå. Ikke tænke, ikke trække vejret. Hele hendes krop var frosset, selv ånden indeni. Hun ville tage telefonen op af tasken og ringe til far, ringe til nogen, men hendes hænder adlød ikke. Foran hende voksede mændenes rygge som sorte dyr, og hver eneste fiber i kroppen vidste det: at noget stort og farligt trak sammen omkring hende, at et angreb var på vej.

Så hørte hun det. Det kom som et svagt kald inde mellem mændene, næsten som hvis et lille barn stod midt imellem dem:

- Lys i mørket.

Hun forstod det ikke. Natten snurrede omkring hende. Og så kom det igen, helt inde fra kredsen af rygge:

- Du skal lyse i mørket!

Som et lille gispende dyr trådte hun frem. Det glødede i øjnene, mens hun stille begyndte at gå i retning af stemmen, der blev ved at kalde ganske svagt fra det inderste mellem kroppene. Mændene vendte sig langsomt om. Deres store, sorte favn spredte sig, klar til at fange, sluge, gribe.

- Undskyld, sagde hun, - men vil I hjælpe mig? Jeg skal hen i en halderomme, men jeg hader at gå her alene.

Hun så dem direkte i øjnene, og de stirrede måbende på hende.

- Vil I gå med mig? smilede hun. - Vil I ikke være søde at gå med mig?

Lidt efter gik de sammen ind i mørket. Farida i midten, mændene rundt om hende. Hun mærkede deres ansigter åbne sig, smilene der bar hende frem. Hun følte, hun gik gennem en stille sneverden omringet af duer.

Iben Krogsdal, 2018